

«Τα ημερολόγια του Γιώργου Μπρουζιώτη 1936-1946»

(εκδόσεις Θράκα, Λάρισα 2016, επιμέλεια: Γιάννης Φασούλας).

Για το φρόνημα των κατοίκων

4 Αυγούστου 1943 – Κατά τις 10 το πρωί ανεχώρησα διά την Ραψάνη, εκεί εις τα κρύα και αξέχαστα νερά, εκεί που βγαίνουν οι λεβέντες, εκεί που βλέπει κανείς τα μικρά παιδιά, ακόμη από 12 ετών και άνω, ξύπνησαν για μια νέα, για μια καινούργια ζωή, αλλά πότε νά 'ρθη αυτή η στιγμή;

6 Αυγούστου 1943 – Και βλέπει κανείς σήμερα της Αγια-Σωτήρως να συγκεντρώνονται κάπου, εκεί απάνω στο βουνό, και να βλέπης την νεολαία, από μικρό έως μεγάλο, έξω εις το δάσος της Αγίας Σωτήρως να συγκεντρούνται και να τραγουδούνε, να τρώγουν και να πίνουν, όπου το βράδυ όλοι μαζί με δυο άλλους απ' έξω μπήκαν εις το χωριό.

4 Σεπτεμβρίου 44 – ...κατεβήκαμε εις την Αγια-Τριάδα, όπου από κει πέρασε όλος ο λόχος διά να πηγαίνει για δράσι. Ήταν εις φάλαγγα κατ' άνδρα, όπου ζήλευε κανείς να βλέπη. Ήταν μια φεγγαράδα, που έβλεπε κανείς από την στροφή μέχρι το Ανήλιο όλο αντάρτες με τα όπλα, με τους γυλιούς τους και ήταν συστηματικός στρατός. Ζήλευε κανείς την λεβεντιά τους.

Το πρώτο γενικό σαμποτάζ (21 Ιουνίου 1943)

22 Ιουνίου 43 – Την 20^η προς 21^η του μηνός έγιναν εις πολλά σημεία της γραμμής ανατινάξεις, δηλ. καθάρο σαμποτάζ, από Κατερίνη μέχρι την γέφυρα του Ασωπού σχεδόν. Εδώ δε εις την κοιλάδα των Τεμπών κατεστράφησαν 2 γεφυρίτσες και 87 σιδηροτροχιές και έτσι λοιπόν οι κ.κ. Γερμανοί είναι αναστατωμένοι, διότι σχεδόν η συγκοινωνία σταμάτησε από Κατερίνη και εντεύθεν.

Το δεύτερο γενικό σαμποτάζ (8 Σεπτεμβρίου 1944)

9 Σεπτεμβρίου 44 – Αποβραδής φύγαν γυναίκες ελασίτισσες-επονίτισσες, επονίτες, εφεδρ. ΕΛΑΣ, ενεργό ΕΛΑΣ, από όλα τα χωριά και ακόμη από τον Πυργετό, και αετόπουλα· ξεκινήσαν για να πηγαίνουν για δράσι, όπως και το πετύχαν. Αυτή η δράσι λογίζεται μία από τις σπουδαίες, μια αξέχαστη δράσι, μια δράσι χαράς και ενθουσιασμού, μια δράσι που δεν μπορεί να περιγραφή· διότι να ήταν κανείς να βλέπη γυναίκες να είναι στην πρώτη γραμμή, ελασίτες να κόβουν τους στύλους, επονίτισσες να σπάζουν τις φλιτζάνες και να μαζεύουν το σύρμα, το ενεργό ΕΛΑΣ να ανατινάξη τη γραμμή και να έχη και φυλάκια διά την αντιμετώπισι των Γερμανών, δηλαδή από Πυργετό μέχρι Παπαπούλι δεν άκουγε κανείς τίποτα, μόνον μια σειρά από αυτόματα και οι όλμοι να σπάζουν συνέχεια. Αφού λοιπόν τελειώσαν τη δουλειά τους, αφού μαζέψαν μπόλικο σύρμα και τελειώσαν οι ανατινάξεις, συμπτυχήκαν οι δικοί μας, και ήταν μεταξύ αυτών και δύο τραυματίαι...

(Λίγες μέρες μετά οι τραυματίες πέθαναν. Ήταν οι: η Μαρίκα Μήτσιου (ή Κασίδα) κι ο Λευτέρης Χασιώτης).

Η κηδεία της Μαρίκας Μήτσιου

10 Σεπτεμβρίου 1944 ...Το απόγευμα η κηδεία. Κατά τις 2 χτύπησε η καμπάνα και μια μεγάλη σιωπή εσήμαινε εκείνη τη στιγμή εις το χωριό. Έτσι λοιπόν και μεις ξεκινήσαμε για την κηδεία, όπου κατευθυνόταν προς τον Άγιο Αθανάσιο. Δεν έβλεπε κανείς κενό μέρος από το σπίτι της κηδείας μέχρι την εκκλησία. Μπροστά οι ιερείς, κατόπιν οι ψαλτάδες και συνέχεια στη μέση το φέρετρο και από δίπλα μία διμοιρία Μηχανικού με υπό μάλης τα όπλα και κατόπιν ερχόταν ο ανεξάρτητος λόχος γυναικών, που διά πρώτη φορά παρελαύνουν και αυτές. Αφού λοιπόν φθάσαν εις την εκκλησία και τελειώσαν οι ιερείς, άρχισαν να μιλούν διάφοροι ομιληταί με τέτοιο θάρρος, με τέτοιο μίσος, με τέτοια επαναστατικότητα, που λες και ήταν έτοιμοι να πάνε να χτυπήσουν τους Γερμανούς εκείνη τη στιγμή. Αφού τελειώσαν η μια σειρά ομιληταί, ξεκίνησι η κηδεία προς τον Αγιο-Τρύφωνα, εις το νεκροταφείο. Εκεί δεν έβλεπε κανείς κενό μέρος· από το νεκροταφείο μέχρι του Γούρα τον πλάτανο ήταν πλήθος. Εκεί, μετά το θάψιμο οι διμοιρίες ενώθησαν εις μία παρέα και τραγούδησαν διάφορα λυπηρά τραγούδια. Λοιπόν, με λίγα λόγια έγινε μια κηδεία από τις σπάνιες και μάλιστα διά πρώτην φορά που παραβρέθηκε και το ενεργό ΕΛΑΣ μαζί της. Σχεδόν όλο το χωριό λυπήθηκε και όλοι σχεδόν εξέφρασαν την λέξι, ότι εκδίκησι και πάλι εκδίκησι κατά του κατακτητή. Και όπως και γίνεται, όπως μας δείχνουν και τα γεγονότα, ότι οι Γερμανοί οι ευρισκόμενοι μέσα στα Βαλκάνια είναι αιχμάλωτοι πια, αλλά δεν παραδίδονται σε μας, διότι μας έχουν κάνει πολλά, τόσα πολλά που σκέπτονται για να παραδοθούν. Αυτή ήταν λοιπόν η 10-9-44.

Σχετικά με την έλλειψη τροφίμων

7 Οκτωβρίου 1943 – Εις Παπαπούλι παρακολουθώντας και σχεδόν απελπισμένος από την ζωή του Παπαπούλιου, διότι να μην υπάρχει ούτε μια σταγόνα λάδι για να τηγανίσω έστω και 2 αυγά. Πώς να μην απελπιστής, αφού ακούς το σιτάρι εις την Λάρισα να έχη 7.000, εις την Αθήνα 10.000. Αν ρωτήσης για τα άλλα είδη, το λάδι 80 έως 100 χιλιάδες, και οτιδήποτε είδος είναι εις ανυπερλόγιστες τιμές, διότι η λίρα η χρυσή έχει 1.000.000 δρχ., σκέψου μετά τα είδη.

Αποτυχημένες προσπάθειες ανατινάξεων τρένων με δυναμίτιδα

6 Νοεμβρίου 1943 – ...αφού και βάλαμε ένα κουτόπουλο να γίνεται, κατά τις 11 ½ πέρασε το 84 με βενζίνες, όπου ετοποθέτησα ένα ποσόν εκρηκτικές ύλες, αλλά δυστυχώς με όλην την ησυχίαν της ημέρας, διότι έβρεχε, το αντιλήφθηκαν εις τα Τέμπη και έτσι πήγε εντελώς χαμένο.

7 Νοεμβρίου 1943 – Εις Ραψάνη, όπου φάγαμε μερικούς μεζέδες και λίγο κρασί εις τον Καλτσάτο... Εγώ δε εις το σπίτι ετοίμασα μερικά εκρηκτικά, τα οποία επήρα μαζί μου διά να τα τοποθετήσω εις τις αμαξοστοιχίες, όπως και έγινε χθες εις την αμαξ. 84 με βενζίνες. Πλην όμως δεν πρόλαβε να εκραγή και έγινε αντιληπτό εις τον σταθμόν Τεμπών.

10 Νοεμβρίου 1943 – ...Εγώ δε μετά, περνώντας το 68, έριξα μία ποσότητα φλογοφόρα ύλη. Επίσης το βράδυ σε άλλο τρένο έριξα έναν κάβουρα μέσα σε εκρηκτικά, όπως και ψες το βράδυ έριξα εις ένα που είχε βενζίνες 1 κιλό δυναμίτιδα, πλην όμως απ' όλα αυτά δεν εξακρίβωσα το τι έχει γίνει. Πάντως κάτι εν τω μέσα δεν ήταν εντάξει, δι' αυτό δεν πετύχαινα. Εξακριβώσας μετά [την] 15^{ην}, επληροφορήθην ότι όλα εκράγησαν, αλλά όμως χωρίς αποτελέσματα, διότι ήταν από λίγες ποσότητες.

20 Νοεμβρίου 1943 – Εις Παπαπούλι, όπου περνώντας η αμαξοστοιχία 84 κατά τις 12 ½ το μεσημέρι και σταθμεύσασα εις τον σταθμόν, μόλις ανεχώρησε ετοποθέτησα έναν κάβουρα με μαγνήτες εις ένα φρένο, όπου η αμαξοστοιχία περιείχε βενζίνες. Φεύγοντας η αμαξοστοιχία, περί το σινιάλο σχεδόν, ανατινάχτηκε και πετάχτηκε το φρένο, πλην όμως το ντιπόζιτο δεν το έθιξε, διότι ήταν μικρή ποσότητα και χωρίς βλήματα.

Χριστούγεννα του 1943

25 Δεκεμβρίου 1943 – Πρωί πρωί σήμερα άρχισαν, άρχισαν οι καμπάνες να κτυπούν χαρμόσυνα, διότι ξημέρωσε Χριστούγεννα, πλην όμως ο κόσμος δεν έχει την ίδια χαρά που είχε τα άλλα χρόνια, την ίδια ευθυμία, διότι άλλα χωριά καμένα, άλλα λεηλατημένα από τους Γερμανούς, και σε άλλα πολλά σπίτια πενθοφορύν από τους άνανδρους Γερμανοϊταλούς φασίστες. Ευτυχώς, σε μας εδώ εις την Ραψάνη είναι κάπως μια ελευθερία, κάπως ο κόσμος γυρίζει, και με την απόφασι μέσα του ότι μια μέρα θα γυρίση ο τροχός για να δουν την γνήσια ελευτεριά, την γνήσια πατρίδα ελεύθερη, που θα την διοική ο λαός πια.

Η εικόνα της Ραψάνης

14 Ιουνίου 44 – Εις Ραψάνη, όπου στέλνομε βαρέλια εις τα διάφορα χωριά και το μεσημέρι καθόμασταν εις την πλατεία, όπου δεν υπήρχε ψυχή. Παρουσιάστηκε ένας λαγός, τον οποίο βάλαμε εις τα πόδια, αλλά δεν μπορέσαμε να τον πιάσουμε. Για σκέψου λοιπόν, πώς βρίσκεται η Ραψάνη! Ενώ άλλες χρονιές ήταν η πλατεία γεμάτη από παραθεριστάς, σήμερα υπάρχουν μόνο 3 γέροι και ως και λαγοί κατεβαίνουν εκεί.

Οι Γερμανοί στη Ραψάνη

26 Ιανουαρίου 1944 – ...Το βράδυ γυρίσαμε εις το χωριό σαν συνήθως και κατά τις 9 το βράδυ, που πήγαμε εις του Δουμακή το σπίτι να κοιμηθούμε, έρχεται από το σταθμό ο Β. Κρεμμύδας και μας φωνάζει πως έρχονται Γερμανοί, όπου αμέσως εμείς, άλλοι σβήσαν την φωτιά, άλλοι τρέξαν να ειδοποιήσουν τους άλλους μέσα εις το χωριό και άλλοι πήραν το ράδιο και φύγαν διά το λάκκο. Εγώ δε, αφού ειδοποίησα εις το σπίτι, έτρεξα αμέσως εις την Μπάρα, συνήντησα τους άλλους, μετά πήγαμε εις τον Αϊ-Γιάννη και σκεφτόμασταν προς ποιο μέρος να βαδίσουμε. Εν τω μεταξύ εγώ τους άφησα και πήγα από πέρα εις την καλύβα, όπου παρακολουθούσα τους Γερμανούς που ρίχναν φωτοβολίδες εις το χωριό μας.

27 Ιανουαρίου 1944 – Αφού έφεξε και ξύπνησα με την χλαίνη και με τα άρβυλα,

βγήκα έξω από την καλύβα και διά μέσου από τις αριές και από τα ρέματα βγήκα σε μια κορυφή ψηλά, εις του Φ. Βλαχοστεργίου το αμπέλι και παρακολουθούσα την Ραψάνη και μάλιστα να ιδώ και φλόγες, πλην όμως κατά καλήν τύχη οι Γερμανοί φύγαν διά το Νεζερό, όπου κατέβηκαν το βράδυ εις την Ραψάνη και αφού λεηλάτησαν και σπάσαν όλα τα πράγματα εις το σπίτι του Δουμακή και αφού ακόμη μας πήραν και τα σκεπάσματα, φύγαν την νύκτα, πάλι χωρίς να πάρουν και πολλούς, μόνον του Χολεβάδες, τον Ζησιό και τον Θανάση.

24 Φεβρουαρίου 1944 – Εις Ραψάνη, όπου κινητοποιήθησαν οι Γερμανοί από τα Τέμπη και ερχόμενοι εις την Ραψάνη σκοτώσαν τον Νίκο Μπαλιάκα, το καλύτερο παιδί, έναν αγωνιστή του σημερινού αγώνος. Μετά, τα βάρβαρα αυτά κτήνη πήγαν από το δρόμο του Πυργετού· εμείς δε ήμασταν εις τον Αι-Γιάννη και τους παρακολουθούσαμε. Μετά μάθαμε ότι πήραν και τον αδελφό του Νίκου, τον Χρήστο, όπου τον απόλυσαν. Αλλά η Ραψάνη περνάει τις πιο κρίσιμες στιγμές.

Ημέρες καταστροφής της Ραψάνης.

Ημέρες δυστυχίας της Ραψάνης.

Ημέρες εγκαταλείψεως της Ραψάνης. ΚΡΙΜΑ.

21 Ιούλη 1944 – Κατά τις 3 τα ξημερώματα ακούμε εις την Πλαϊνή πυροβολισμοί. Εν τω μεταξύ ενωρίτερα πέσαν εις το Ανήλιο, αλλά δεν ακουστήκαν αμέσως. Τινάκτηκα επάνω να δω τι γίνεται, βγαίνω έξω και μου λένε ότι έρχονται Γερμανοί. Αμέσως ανοίγω την Επιμελητεία και αρχίζω να πετάω πράγματα μαζί με το Θωμά εις τα διάφορα σπίτια της γειτονιάς, αλλά εκείνη τη στιγμή ακούμε μερικές ριπές εις το Ίσιωμα και φεύγομε κατατρομαγμένοι προς την κατεύθυνσι του Ανήλιου. Πίσω δε αφήσαμε τη Βαία του Σιόντα να μεταφέρει ό,τι μπορέσει από την Ε.Τ.Α. Εμείς δε σιγά σιγά και διερωτώμενοι τι συμβαίνει φθάσαμε εις το Ανήλιο με κατεύθυνσι από τους μύλους, εις την Ανάληψι, πλην όμως πολυβόλα βάζαν συνέχεια προς την μεριά του Ίσιωμα και μόλις πήραμε την πλαγιά για την Ανάληψι βάζαν και από την Αγια-Σωτήρα. Πλησιάζοντας στην Ανάληψι, εις το μπαίρι, μας βάζουν από την βρύση Χαλκιά, οπότε τα χάσαμε και δεν ξέραμε τι συνέβαινε. Εάν βρισκόταν ή εις το Ανήλιο, ή εις την Ανάληψι ένα πολυβόλο, δεν επρόκειτο να γλυτώσομε. Αμέσως λοιπόν τροχάδην, μέσα από μια ρεματιά φθάσαμε εις την Γκόλιανη, αλλά και από κει δεν μας σιγούρευε, διότι η πλευρά προς τη Μάνα του νερού βάζονταν συνέχεια από πάνω από τον Αϊ-Λιά, και φεύγομε και από κει και περνάμε από πέρα, εις το Πελικούδι, όπου ήμασταν κατακουρασμένοι και κατακομμένοι από το τροχάδην. Μετά πήγαμε εις το λόχο, όπου από την πολλή πείνα μαζεύαμε ξιροκόμματα από τις καλύβες και τα φουσκώναμε εις ένα νερό σαν πάγος. Μετά κατεβήκαμε εις τις ομάδες, όπου είχαν πιάσει την οροσειρά του Τσιαϊριού. Αφού καθήσαμε εκεί κάμποση ώρα και φάγαμε κιόλας λίγο, ενώ εκεί βρισκόταν περί τους 50 Ραψανιώτες φυγάδες... Αυτομάτως λοιπόν συμπτυχθήκαν οι τρεις μόνον ομάδες που βρισκόταν εκεί και αμέσως οι αετοί του Μηχανικού χυθήκαν να κατέβουν να τους χτυπήσουν. Φθάσαμε εκεί εις το προκεχωρημένο φυλάκιο, εις τις Δυο Οξιές, όπου βλέπαμε τον Αϊ-Λιά, όπου στεκόταν οι Γερμανοί, αλλά για μια στιγμή φύγαν οι Γερμανοί και σε λίγο βλέπομε φωτοβολίδα εις την Αγια-Τριάδα, όπου ήταν σημείο συμπτύξεως. Τότε,

τότε βγάζει ο λοχαγός την λέξι: «θέ’τε παιδιά να τους χτυπήσουμε;». Αμέσως, χωρίς να απαντήσουν τα παιδιά, αρπάζουν τα όπλα τους και τα πολυβόλα τους και χύνονται στο τροχάδην και φωνάζουν: «οπουδήποτε και να τους προλάβουμε, θα τους χτυπήσομε, έστω και στα Καλύβια»... Κατεβαίνομε αμέσως εις την Αγια-Τριάδα, όπου εγώ είχα το πολυβόλο εις τον ώμο και ρωτάμε πού βρίσκονται τώρα οι Γερμανοί και μας λένε εις της Χατζήνας τις ελιές. Και πάλι: «μπρος παιδιά», ακούς τον Βασιλακιά, «θα τους φθάσομε έστω και στα Καλύβια». Αλλά δυστυχώς, μόλις φθάσαμε εις το τσκάρ’ του Κανέλα, μας λένε ότι οι Γερμανοί τώρα βρίσκονται στη Σμίξη, οπότε σεις δεν τους φθάνετε. Τότε τα παιδιά καταστεναχωρέθησαν, αλλά τους φωνάξαμε από κακία: «Αιντε ρε Ούνοι και θα το πληρώσετε άλλοτες». Σιγά σιγά τότε τα παιδιά γυρίζαν πίσω και τραβήξαμε εις την πλατεία, όπου αφού φάγαν λίγο τυρί και ήπιαν λίγο ούζο, ξεκινήσαν διά τον προορισμό τους. Εμείς δε γυρίζοντας εις την Επιμελητεία δεν βρήκαμε τίποτα και κατακουρασμένοι και κατανηστικοί τραβήξαμε για ύπνο.

Η ανατίναξη της γερμανικής αμαξοστοιχίας ν. 53 (23 Φεβρουαρίου 1944)

22 Φλεβάρη 1944: Με κρύα και πολλά χιόνια πηγαίναμε εις τον λόχο ψωμί, ο οποίος βρισκόταν εις τον Άγιο Θεόδωρο διά να κάνη το βράδυ σαμποτάζ. Αφού λοιπόν βράδιασε, άρχισε ένα ψιλούτσικο κρύο και ένα σιγανό χιόνι, ενώ κάτω είχε 4 δάκτυλα χιόνι. Ξεκίνησε λοιπόν όλος ο λόχος εις φάλαγγα κατ’ άνδρα, όπου ακολουθήσαμε και μεις. Εγώ διά πρώτην φορά που πάω για δράσι και όταν πήγαινα όλα μου φαινόταν αστεία. Μα μόλις πήγαμε και λάβαμε θέσεις – εγώ δε πήγα εις την εμπυρευμάτισι – και μόλις συστηματοποιήθηκε η δουλειά μας, δηλ. είχαμε το φυτίλι έτοιμο διά να δώσομε φωτιά και περιμέναμε το σινιάλο από το Σ. Σ. Τεμπών, όπως και έγινε. Κατά τις δώδεκα τα μεσάνυκτα μαζί με την συνεργασία του κλειδούχου μας εδόθη το σύνθημα, όταν ακόμη βρισκόταν εις την γέφυρα των Τεμπών η αμαξ. 53. Αφού λοιπόν μπήκε η αμαξοστοιχία μέσα εις το εμπυρευματισμένο μέρος, αμέσως ο αξιωματικός Βρατσίανος, ο θάνατος αυτός Αντώνης, έδωσε την φωτιά εις το φυτίλι και αμέσως, αυτομάτως, έγινε η έκρηξι. Αλλά τι έκρηξι ήταν εκείνη! Επί 10’ της ώρας

βροντοκοπούσε το Μπουγάζι. Αφού λοιπόν ησύχασε η βρονταριά, άρχισαν λοιπόν τότε να βάζουν τα αυτόματα, τα πολυβόλα, να πέφτουν οι χειροβομβίδες και όλοι να φωνάζομε: θάνατος σ' όλους. Απ' τη μεριά της αμαξοστοιχίας ακουγόταν κλάματα, οδυρμοί, χάλια. Αφού λοιπόν συνέχισε αυτή η δουλειά επί δύο ώρες, σιγά σιγά όλοι πάλι μαζί συμπτυχθήκαμε εις τον Αϊ-Λιά, όπου συγκεντρωθήκαμε όλοι εντάξει – μεταξύ μας 2 τραυματία πολύ ελαφρά.

Η απελευθέρωση

15 Οκτωβρίου 44 – Σήμερα εδόθη το σύνθημα εις όλα τα χωριά να ψαλή δοξολογία εις μνήμη της απελευθέρωσης των Αθηνών και του Πειραιά και να γιορτάσουν όλες οι οργανώσεις την απελευθέρωσι των Αθηνών και του Πειραιά, όπως και έγινε. Πρωί πρωί εδόθη το σύνθημα από τις καμπάνες να χτυπάν χαρμόсуна και αισθανόταν κανείς μια χαρά και μια αγαλίασι ως προς των σημερινών ημερών που περνάμε. Μετά από λίγο βλέπομε πάλι τα αετόπουλα να στολίζουν την πλατεία με έλατα και διάφορες πρασινάδες και μόλις τελείωσε η δοξολογία, προχώρησε μπροστά η τιμητική οργάνωσι του ΕΑΜ, όπου κατέλαβε την καθορισμένην θέσιν. Μετά ακολουθούσε ο στρατός και οι αντάρτισσες, όπου ο Λαός κατ' ενθουσιασμένος χαιρόταν την σημερινή ημέρα... Μετά της παρελάσεως ομίλησαν διάφοροι ομιληταί... και μετά όλοι μαζί εδόθη το σύνθημα για το καφενείο, για φιλική βραδιά, όπως και έγινε. Ρίχτηκαν όλοι μαζί μέσα στο καφενείο για να χορέψουν, για να γλεντήσουν, για να ξεσκάσουν, διότι τελειώνουν πια τα βάσανα της ΕΛΛΑΔΟΣ από τον απάνθρωπο αυτόν κατακτητή... Ένα ωραίο πράμα, ένα αριστούργημα της φιλικής βραδιάς της απελευθέρωσης της Αθήνας και του Πειραιά.

23 Οκτωβρίου 44 – Αλλά το βραδάκι φτάνει από την Κρασιά ο λόχος μηχανικού και ετοιμαζόταν και ο λόχος πεζικού από δω και στις δύο τα μεσάνυκτα ξύπνησαν εις το Σελιό, όπου χτυπούσαν την γέφυρα των Τεμπών, αλλά μια μικρή δύναμι δεν μπόρεσε να φέρη αποτέλεσμα και στις 10 π.μ. ακούμε μια μεγάλη βρονταριά εις τα Τέμπη, όπου ήταν η γέφυρα. Την είχαν έτοιμη και μόλις είδαν τους αντάρτες να πλησιάζουν, φοβηθήκαν και την ανατίναξαν. Αλλά σταματήσαν αυτού; Όχι. Εν συνεχεία προχωρώντας ανατινάξαν ό,τι βρίσκαν μπροστά τους και τους σταθμούς ακόμη και αυτούς τους ανατίναξαν. Φθάνοντας όμως εις τα Τέμπη ακριβώς τα τελευταία συνεργεία με δυο αμαξοστοιχίες έλαβαν από τα ανταρτόπουλα τα σχετικά χτυπήματα και μάλιστα περί τας 12 το μεσημέρι ακούμε από δω από την Ραψάνη μια μεγάλη βρονταριά. Ήταν η τελευταία αμαξοστοιχία, όπου είχε νόμπελ δυναμίτες μέσα και έγινε στάχτη, καθώς και οι Γερμανοί είδαν μεγάλες πανωλεθρίες. Εν τω μεταξύ τα τμήματα τα δικά μας συμπτύχθηκαν και οι Γερμανοί από το φόβο τους μαζευτήκαν εις τον Σ. Σ. Πυργετού. Το βραδάκι βλέπαμε τις μεγάλες ανατινάξεις εις το Σ. Σ. Πυργετού...